

Overweging: 28e zondag door het jaar

Thema: Eén ding ontbreekt u!

Lezingen: Wijsheid, 7,7-11 en Marcus 10,17-30 (17-27)

Zondag 13 oktober 2024 Rene Hornikx

Wat volwassenen van kinderen kunnen leren is dit: als kinderen ouder worden ontgroeien ze speelgoed, dat ze vervolgens loslaten, achter zich laten.

Ze zijn er 'te groot' voor geworden. Zij voelen spontaan aan, dat loslaten nodig is om verder te groeien en geluk te vinden.

Het nadeel van veel volwassenen is dat ze teveel hebben dat ze nooit of niet graag loslaten. Ze denken geluk te vinden in het verzamelen en vasthouden van traditie, geld en goed, macht en invloed. Ze kijken graag naar achter om te zien wat ze hebben verworven.

Kinderen laten los om groot en volwassen te worden. Maar met het volwassen worden verleert een mens het vermogen om los te laten. Eenmaal oud, hebben sommigen -door schade en schande- geleerd om los te laten om zo opnieuw hun kinderlijke vrijheid en vreugde terug te vinden.

Volwassenen zijn vaak zo bezeten van hun bezit dat ze de eigenlijke waarde van het leven niet meer zien.

De beroemde Russische schrijver Tolstoj (1828-1910) vertelt over een arme boer die denkt geluk te hebben:

Een rijke landeigenaar belooft hem immers: zoveel grond te geven als hij binnen een dag kan 'afstappen'. Op één voorwaarde, hij moet voor de zon ondergaat, terug zijn aan het beginpunt. De boer gaat vol goede moed op weg. Hoe harder hij loopt, des te meer land hij zal hebben.

Dromend over zijn nieuwe rijkdom stapt hij steeds sneller, en voortdurend kijkt hij naar de stand van de zon, want hij moet terug zijn voordat die ondergaat. De kring die hij loopt, wordt steeds groter: hier nog dit stuk, daar nog om dat water heen, en ginds dat bos nog. Wanneer het avond wordt, is hij bekaf, en hij moet rennen om op tijd terug te zijn. Het lukt hem.

Zwetend over zijn hele lijf, totaal uitgeput en denkend hoe rijk hij nu is, valt hij neer en sterft ter plekke. Wat hem aan grond overblijft, zijn de twee vierkante meter waarin hij begraven wordt.

In dit verhaal herkennen we ons allemaal een beetje of helemaal.

En zo was er eens een man, geen kind meer en welgesteld die naar Jezus toekwam en vroeg: "Goede Meester, wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwig leven?" Met andere woorden: Wat moet ik doen om vreugde te vinden in het leven en vrede?

Hoewel hij welgesteld was, horen we dat hij toch heel onzeker was over de weg die hij in zijn leven ging. Zo te horen heeft hij wat zijn hart begeert: rijkdom, macht, aanzien, geslaagd in het leven, zou je zeggen. En toch komt hij knielend bij Jezus omdat hij voelt dat het echte leven aan hem voorbijgaat.

Jezus kijkt hem eerst liefdevol aan, begint van hem te houden en zegt vervolgens: Waarom ben je zo bang? Vanwaar die angst? Niemand is goed, alleen God is goed. Vertrouw daar maar op en onderhoudt de geboden. Vertrouw maar op God.

De man vertelt Jezus vervolgens dat hij van jongs af aan de geboden van God heeft onderhouden. Hij is plichtsgetrouw. En tegelijk een zoeker. Maar wat hij echt zoekt kan hij niet vinden en niet kopen.

Jezus peilt de behoeften van de man, proeft zijn diepe verlangen. En op dat verlangen spreekt hij de man aan: "Verkoop van je bezit en geef de opbrengst aan de armen."

Eigenlijk zegt Jezus 'gooi je ballast overboord'. Ontdoe je van alles wat je verlangen in de weg staat. Laat alles los wat je hindert om liefde en vreugde te vinden en dat met anderen te delen.

De man gaat bedroefd heen. Hij bezat veel waar hij nu geen afstand van kan doen, wat hij niet kan loslaten.

Als de man weg is, kijkt Jezus naar zijn leerlingen. Tot hen en over de hoofden van de leerlingen zegt Jezus tot ons: "Het is gemakkelijker voor een kameel door het 'oog van de naald' te gaan dan voor een rijke om het Rijk Gods, de nieuwe wereld van God binnen te gaan."

Het 'oog van de naald' is een smalle doorgang in Jeruzalem. Voordat een kameel erdoor kan gaan, moeten eerst de pakken, die op zijn rug gebonden zijn, eraf worden geladen. Alles moet van de kameel afgehaald worden, dan kan hij door de nauwe poort.

Zo zullen wij ons ook moeten ontdoen van ballast, eigenlijk van alles om de Nieuwe Wereld van God binnen te gaan. Hierbij hoeven we niet alleen aan bezittingen te denken. Het gaat over alles waaraan we met handen en voeten gebonden zijn: naast rijkdom en bezit, zekerheid, regels en wetten, kennis, ambitie en succes, tradities, alles waar we menen niet buiten te kunnen.

De uiteindelijke vraag is of je je verlangen ernstig neemt. En die vraag luidt: Wat vraagt de liefde van mij? Wat geeft zin aan mijn leven? Ik denk: als je deelt van wat je bent en hebt, ... toch? Want het leven heeft geen zin. Iedereen moet zelf zin geven aan zijn leven. Dat kan heel goed als je loslaat wat je hebt en deelt met elkaar.

Het evangelie van vandaag bracht me, mede op basis van ontwikkelingen in de wereld en politieke ontwikkelingen in ons land, tot de volgende gedachte: Ik ben van mening dat we geen mensen nodig hebben, geen politici, geen leiders die in het leven staan met de rug naar de toekomst en met hun gezicht naar het verleden.

Wat ze zien, willen ze bewaren en bewaken. Het zijn gekooide mensen, die niet zien en niet horen wat er onder de mensen leeft en zo ook nooit tot handelen komen, tenzij vernietigen als hun macht en bezittingen worden aangetast.

We hebben mensen nodig die met hun gezicht naar de toekomst kijken en horen en zien wat er leeft onder de mensen, die ballast afwerpen om vrij te handelen uit liefde voor zichzelf, voor medemensen in nood hier en overal en uiteindelijk voor God die liefde is.

God is neergedaald in de mens Jezus, die alle mensen met liefde tegemoet trad, van hen ging houden en hen hielp.

Daalt God ook niet in ons neer, als we liefde delen en mensen helpen die hulp nodig hebben?